Р Е Ш Е Н И Е
№ 44374

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова
ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Жана Петрова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10628** по описа за **2026** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Г. Н. – главен юрисконсулт с пълномощно № П – 140 / 22.07.2025 г., упълномощен от началник отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“, дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], етаж 5 срещу Решение № 2269 от 2026 г. на СРС, НО, 5 – ти състав, по описа на АНД № 20241110210647 / 2024 г., с което е отменено наложеното на Р. А. М. наказание глоба в размер на 3000. 00 лева, наложено на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 – ро от ЗП, във връзка с нарушение на разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, буква „а“, предл. 2 – ро от ЗП.

В касационната жалба се твърди, че решението, което е постановено по жалба на Р. М., срещу НП № 8545 / 29.02.2024 г., издадено от началник отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“, дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура, е неправилно и незаконосъобразно. Постановено е в нарушение на материалния и процесуалния закон. Прави се искане за отмяна на въззивното решение и за потвърждаване на наказателното постановление, а в условията на евентуалност – за връщане на делото на СРС за преквалификация на деянието по по-благоприятния за наказаното лице Закон за движението по пътищата (ЗДвП), по аргумент от чл. 3, ал. 2 от ЗАНН и Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия.

Ответникът – Р. А. М., редовно призован за съдебно заседание, не се явява и не се представлява.
Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор К. - дава мотивирано становище за неоснователност на касационната жалба.
Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е допустима.
Разгледана по същество е неоснователна.
Настоящият касационен състав, след извършена служебна проверка на решението за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон съгласно чл. 218, ал. 2 и чл. 220 от АПК, намира фактическите констатации на въззивния съд за пълни, обективни и почиващи на надлежно събрани и обсъдени доказателства, поради което ги възприема изцяло и не намира основание за тяхното преповтаряне.
Въззивният съд правилно е приложил задължителното тълкуване, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. д. № 5/2023 г. на Общото събрание на съдиите от Наказателна колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, съгласно което водачът на извънгабаритно или тежко пътно превозно средство, който управлява такова по пътищата, отворени за обществено ползване, без разрешение, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 вр. чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, а не по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП, когато не е собственик на превозното средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза. Съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), това постановление е задължително за органите на съдебната власт, включително и за настоящия касационен състав.
Тълкувателните решения имат действие занапред, но са задължителни за висящите съдебни производства, тъй като съдът е длъжен да приложи действащото тълкуване към момента на постановяване на съдебния акт, а не към момента на издаване на административния акт/санкционния акт.
По делото е безспорно установено, а и не се твърди обратното от касатора, че жалбоподателят е управлявал превозното средство в изпълнение на трудовите си задължения, без да се явява негов собственик или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза. При това положение той не се явява годен субект на нарушението по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП, съответно на административното наказание по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, а носи евентуална отговорност единствено по чл. 177, ал. 3, т. 1 вр. чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.
Неоснователно е и алтернативното искане на касатора за връщане на делото на СРС за преквалификация на деянието по чл. 177, ал. 3, т. 1 вр. чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Разясненото с Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС правомощие на въззивния съд да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без да отменя НП, предпоставя запазване на съставомерните факти. В случая нарушението по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП има различен субект, различен предмет на защита и различни съставомерни факти спрямо нарушението по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП, за което е ангажирана отговорността с процесното НП, поради което не е налице същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, а различен фактически състав, за който не е било повдигнато обвинение с надлежен АУАН. Преквалификация в тази насока би довела до съществено изменение на предмета на административнонаказателното обвинение, което е недопустимо.
При тези изводи обсъждането на останалите касационни основания, свързани с редовността на административнопроизводствените действия и доказаността на нарушението по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП, се явява безпредметно, доколкото жалбоподателят пред СРС не е годен субект на това нарушение.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно трябва да бъде оставено в сила. Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XV - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение рег. № 2269 / 22.06.2026 г., постановено по АНД № 20241110210647 / 2024 г. по описа на Софийски районен съд.
Решението е окончателно